

Direcția Învățământ, Tineret și Sport, mun.Bălți

Liceul Teoretic “George Coșbuc”

Activitate extracurs

“Arta nu este un scop,ci doar un mijloc de-a sta de vorbă cu oamenii”
(M. Musorgski)

Autori: Ananii Larisa

profesor de educația
plastică, grad didactic II;

Moroșan Maria

profesor de limba franceză,
grad didactic II

Bălți, 2011

Competențe:

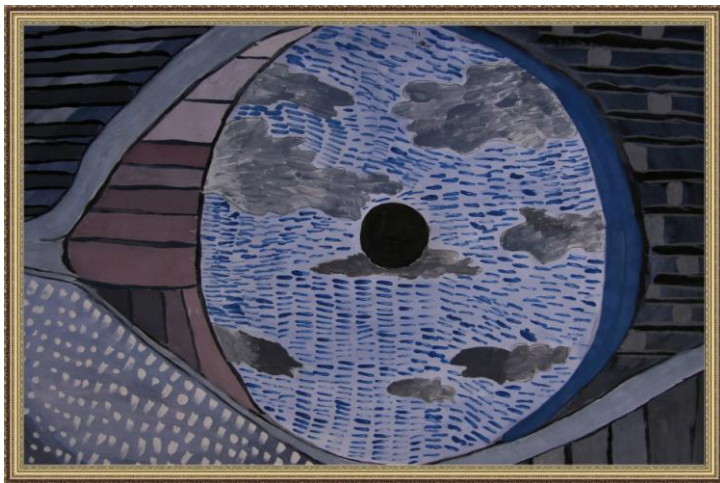
- Cunoașterea și utilizarea diverselor materiale, tehnici și instrumente de artă;
- Valorificarea limbajului artelor plastice în exprimarea plastică;
- Reprezentarea plastică a stucturilor și fenomenelor naturii în diverse materiale și tehnici de artă;
- Crearea compozițiilor plastice în diverse tehnici și materiale de artă;
- Perceperea artistică a operelor de artă plastică din cultura națională și universală

Subcompetențe:

- Să promoveze valorile general-umane în lucrările efectuate;
- Să obțină expresivități plastice utilizând creativ elementele de limbaj plastic (punctul, linia, pata, forma și culoarea);
- Să utilizeze culorile ca mijloc de redare a stărilor sufletești, emoțiilor și atitudinilor;
- Să realizeze compoziții plastice racordate la cerințele artei realiste și abstracte

Motto:

La-nceput a fost cuvîntul
Și cuvîntul a fost sfînt
Peste vremi să fie omul

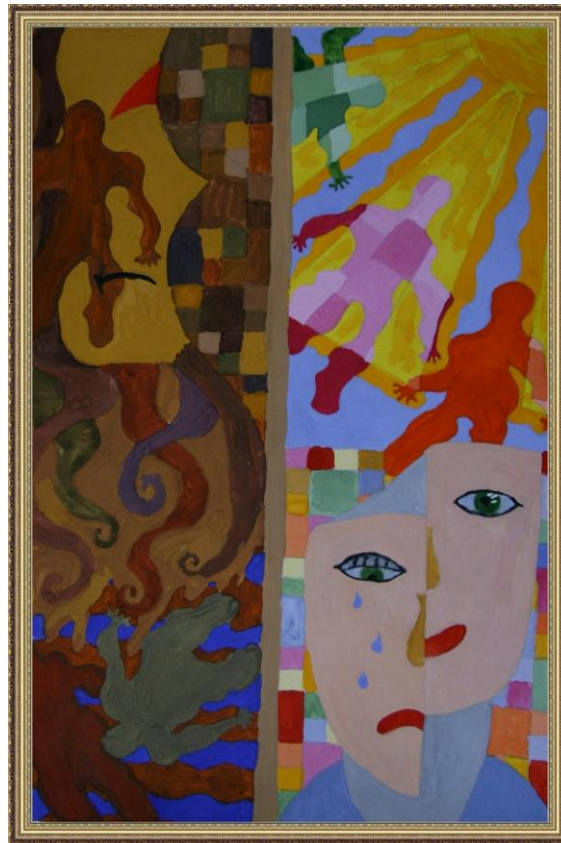
Stăpîn unic pe pămînt.

Șase zile a muncit Dumnezeu pentru a crea lumea. Șase zile ochiul treaz și atotvăzător a urmărit fiecare firicel, fiecare particulă, fiecare nucleu în drumul lor spre făurire. Șase zile ochiul tainic și prevăzător a urmărit fiecare arteră, fiecare inimă care începea a se zbate pentru a-i insufla cuget și elan în drumul ei spre nemurire...

Ochii tăi (fragment)

(L. Aragon)

Ochii tăi, atît de profunzi, încît
aplecat pentru a bea
Am văzut în ei toate stelele să
se oglindească,
Toți disperații să se roage, ajutor
să cerșească.
Ochii tăi atît de profunzi, că pierd
în ei memoria mea.
În umbra păsărilor ei sunt ca
un ocean tulburat;
Cînd apare timpul frumos ochii
tăi se schimbă grăbit
Și la poarta îngerilor vara taie
nudismul sfînt
Cerul nu-i mai albastru decît
peste lanul înspicat.
Vîntul vînează în deșert regretele
azurului.
Ochii tăi, mai luminoși ca el
cînd o lacrimă cade,
Fac cerul gelos după o ploaie
adîncă și caldă.
Pămîntul nu-i mai curat decît
după plînsul norului.

Și tocmai în cea de-a șaptea zi când ochiul divin privea cu nesaț rodul muncii sale a observat că alți ochi încercau cu temiditate să înveșnicească creația harică.

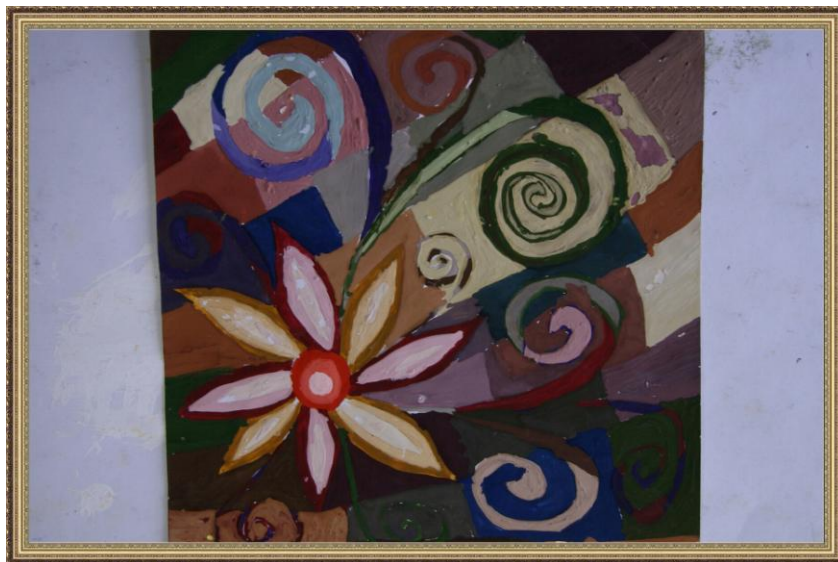
În lumea voinței de făurire, în imperiul necesităților omul și-a luat chipul de ființă care caută. În dorul său de căutare omul a încercat să cuprindă imensitatea: să atingă bolta cerului, să schimbe cursul unduirii apelor să protejeze splendoarea pământului, pe care însuși Dumnezeu îl învelește cu grijă, ca să nu-i scoată la iveala rănilor sufocante pricinuite de cei care îl calcă în fiecare zi în picioare.

Am căutat (N. Labiș)

Am căutat și caut. Căutînd
M-am pomenit greșind. Din cînd în cînd
M-am pomenit din vina mea flămînd
Și m-am însîngerat în spini
De pe cărările spre zărilor lumini.

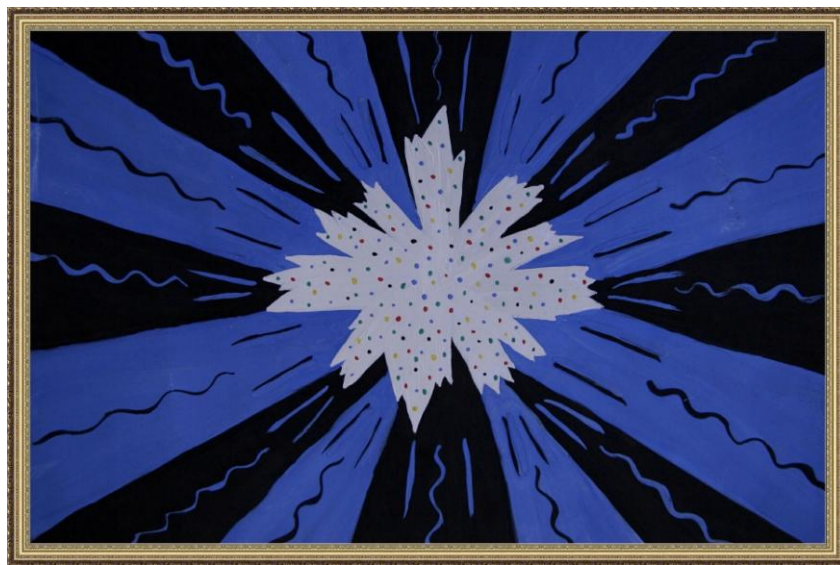

Cuprins în mreaja pură și strălucitoare, prea rece era omul în singurătatea sa și atunci temerar, și-a ridicat ochii spre cer... Surprins că nu vede ceea ce și-ar fi dorit, a simțit că lumina și căldura magică coboară peste el ca să-i lumineze cugetul, sa-i încălzească sufletul pentru a-i da forțe și speranțe noi.

Enigmatic, omul a pornit să împartă lumină din lumină, căldură din suflet cu cele mai gingașe, dar fermecătoare făpturi care ne mîngîie inima ori de cîte ori coborîm ochii spre ele. A crea nu înseamnă altceva decît să-ți lași moștenire cugetările, impresiile, să vree ca ceilalți să le cunoască și să le asume, să se pătrundă de ele și să le retrăiască. Astfel omul a încercat să dea creațiilor sale chip diferit prin forme, culori, imagini interioare, zbucium și vrere.

Și ceas cu ceas, și pas cu pas a pornit omul mai departe, dornic să mai creeze, să mai completeze, să mai corecteze ceva din puținul care i-a fost oferit pentru supraviețuire. Astfel, el și-a găsit cei mai agreabili prieteni, care nu pun întrebări, nu aduc nici un fel de critici, nu cer nimic decît puținul pe care nu și-l pot asigura ei însuși pentru existență.

Dar, din păcate, cum nu poate el, pentru a fi egal cu Dumnezeu, să devină creator, a devenit distrugător: deoarice neputînd crea în sensul viitorului, a încercat a crea de-a-ndoaselea, adică a nimici chiar și creația sacră.

Moartea căprioarei (fragment)
(N. Labiș)

Seceta a ucis orice bătaie de vînt.
Soarele s-a topit și a curs pe pămînt.
A rămas cerul fierbinte și gol.
Ciuturile scot din fîntînă nămol.
Peste păduri tot mai des focuri, focuri
Dansează sălbătice, sătanice jocuri

Ce-i inimă? Mi-i foame! Vreau să trăiesc și-aș vrea...
Tu, iartă-mă fecioară-tu căprioara mea!
Mi-i somn. Ce nalt îi focul! Și codrul ce adînc!
Plîng. Ce gîndește tata? Mănînc și plîng. Mănînc!

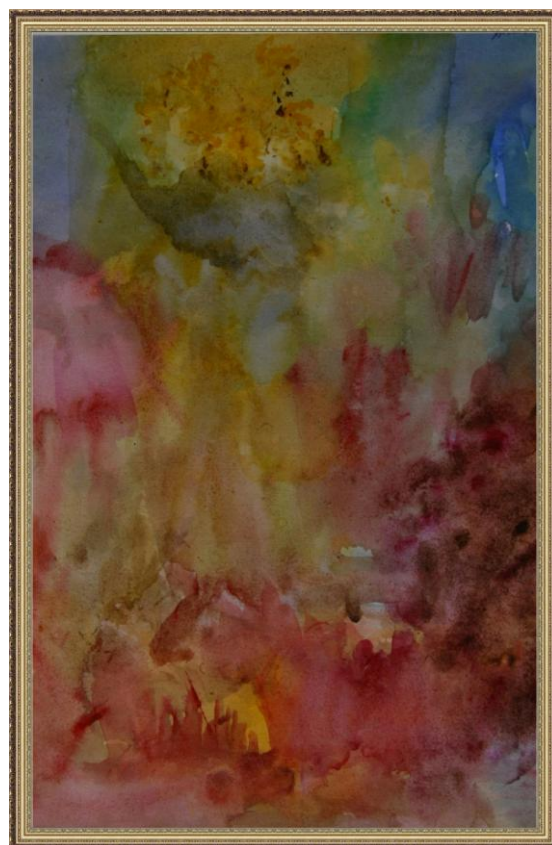
Omul poate să înșele natura, s-o păcălească, s-o întreacă, s-o strice. Un singur lucru îi este interzis: să facă la fel, deoarece geniul omenesc nu va putea nici cînd născoci invenții mai desăvîrșite ca acele create de natură, în care nu lipsește nimic și nimic nu-i de prisos.

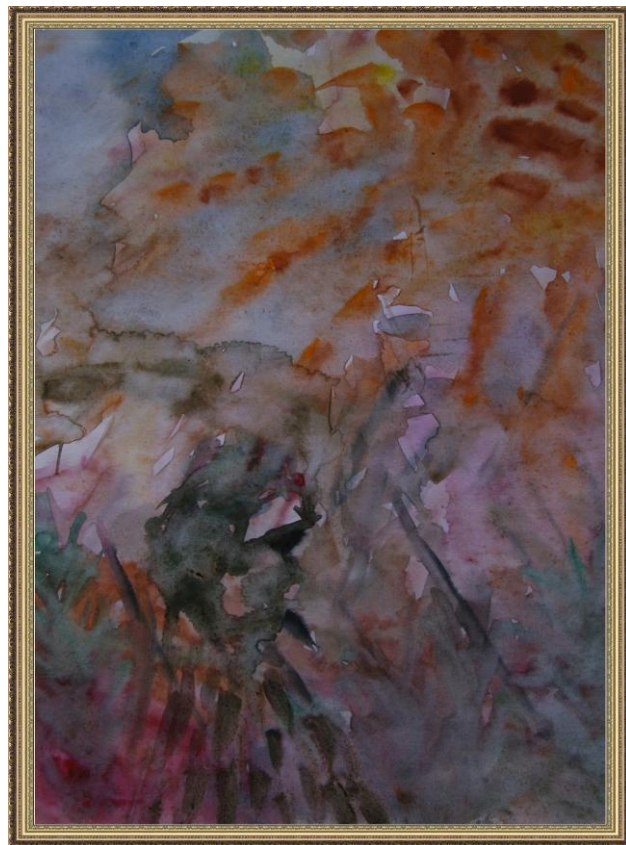

Călcînd pe propriile greșeli, omul a simțit tăișul flăcărilor care urcă cu neîndurare spre suflet și așa chinuit de durerile adevărate care cuprind și trecutul, și prezentul și viitorul totodată și nu lasă nici o părticică a vieții nevătămată și zdruncină cugetul pentru totdeauna punînd în suflet o pricină de silă față de orice lucru pe pămînt.

Trăind într-un haos total al cugetului și al sufletului, omul a conștientizat, că memoria sa asemeni unui arbore viguros, care știe sa-și înfîngă rădăcinile pînă la sursa primă, care i-a dat viață. Odată ce din haos a apărut lumea omul si-a dat seama că trebuie s-o ia de la capăt, că nu trebuie să mai țină seama de pericole exterioare, odată ce primejdia poate veni doar de la el însuși. Dumnezeu nu-i iubește pe cei cărora le este frică, el este cu cei ce au mult curaj.

Oricine ai fi și orice ai face, cînd dorești ceva cu adevărat înțelege că această dorință s-a născut în sufletul Universului și nu poate fi realizată decît cu dragoste care este lumina inimii.

Acest sentiment ce stă la baza vieții, ce poate birui și înfrânge moartea ce te lasă să trăiești murind și să mori trăind, ce te ridică în ceruri, dar și te aruncă în hăuri, ce unește clipa cu eternul, ce nesfârșește necuprinsul, dar și eclipsează zărilor ce dă putere, dar și aduce durere, a împins omul la păcat, căzând în mreaja celui care a știut să lege pentru totdeauna sacrul de profan.

Ademenit în ispită, omul sa lăsat copleșit de cel de-al cincilea anotimp în care însăși maria sa natura, se odihnește, amintindu-și toate florile primăverii, toate privighitorile vieții, toți strugurii toamnei, și toate ninsorile iernii, dar totodată a încercat să dezlege taina, să dezvăluie misterul în care doar ea-Femeia-dintr-o larvă mică, urficioasă și scârboasă a putut să creeze o vietate splendidă, multicoloră și zburdalnică ce zboară din floare în floare pentru a ne aminti de unde începe viața.

Prins în mreaja miracolului suprem care se numește continuitate Omul a înțeles că doar ea-Femeia-devine ca mama ei și nici un bărbat nu reușește să devină ca mama lui, doar ea poate să-și desfacă mugurii, să inflorească pentru a-și transmite frumusețea prin generații, știind bine că asemenea florii, care ne încântă privirea și ne desfață sufletul, se va ofeli, căzînd obosită și pustiită în amurg, lăsînd în urma ei fructul atît de mult așteptat.

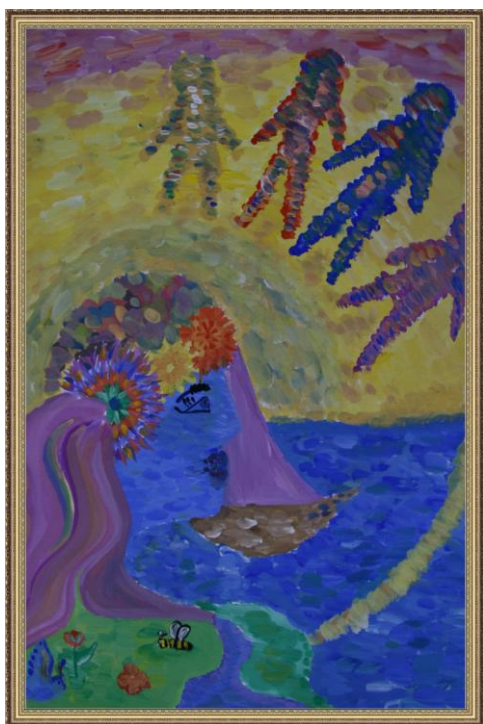
“Știu eu, mama și-a zis că mă nasc într-o zodie bună/Plinului pîntec așa îi cînta într-o noapte cu lună/Trăsnete reci de furtună vedea cum în zare detună/Știu eu, mama și-a zis că mă nasc într-o zodie bună/Ea mai vedea cum în șa voi salta împreună/Cu îndrăzneța fecioară-a pămîntului, brună/Și-n goana nebună vedea de pe-atunci cum răsună/ Tropotul lung și mereu al golopului meu/Știu eu, mi-a zis că mă nasc într-o zodie bună ”

(N. Labiș)

Pătruns de curgerea liniștită a clipelor, Omul nu înceta să se minuneze, să caute să dezlege enigma, care a făcut-o pe ea-Femeia-purtătoare de drum neconținut, ușoară, pură și sclipitoare ca roua din zori, să regrete adânc că nu are aripi pentru a nu pîngări, cu pașii săi cruzi, pămîntul, pe care l-a iubit atît de mult,nu doar pentru faptul că a sărutat cîndva pașii mamei nenumărat de mult ci și că peste ani va oferi bunătate și belșug celor care o vor urma.

FAPTURA MAMEI

Ușoară, maică, ușoară,
C-ai putea să mergi calcînd
Pe semințele ce zboară
Între ceruri și pămînt.
În priviri c-un fel de teamă,
Fericită totuși ești
Iarba știe cum te cheamă,
Steaua știe ce gîndești.
(G. Vieru)

Doar ea-Femeia-are fermecătorul privilegiu de a-și desfășura maternitatea peste întreaga viață a chipului său. Și această persistență dumnezeiască din simțire îl va însoți mereu și pretutindeni odată ce întâiul înveliș i-a fost însuși sufletul mamei, iar întâia spălare a făcut-o în lacrima ei, care adună una câte una a format un drum lung,șerpuitor, care putea să spele în cale rănille adânci ale pământului, razele prea înfierbântate ale soarelui, dar și chipul care va duce peste ani frumusețea și blindețea de mamă.

Lucrul cel mai mare pe care l-a putut face ea-Femeia-este să adauge viață vieții și spirit spiritului. Ea, cea mai frumoasă dintre toate religiile careia însuși Dumnezeu i-a încredințat unicul fiu pentru a-l naște, a fost capabilă să sondeze, cele mai impenetrabile adâncuri pentru a le cerceta vistieriile, care sunt ca și sufletul: și mai vechi și mai noi, și mai pline și mai deșarte, și mai dulci și mai amare... Dar, chiar și în adâncimile cele mai furtunoase ale apelor, ea a știut să păstreze frumusețea și grandoarea chipului feminin.

Doar-ea-Femeia-face lumea.Nimic nu se face decât prin ea și pentru ea. Fără ea începutul vieții noastre ar fi lipsit de ajutor, mijlocul-de plăcere, sfârșitul de mângâiere. Ea este cea care ne însoțește de-a lungul întregii noastre vieți și care, de fiecare dată în fața pericolului, își ascunde adevărata față, crispată de durere, pentru a nu trezi compătimire.Deoarece, ea mângâie zburdalnic copilul care s-a lovit, în timp ce inima-i varsă lacrimi amare, ea poartă vâl în fața bărbatului, care oricât de dornic ar fi nu-i poate citi chipul, ea zîmbește duios și împăcat când pleacă de lângă noi pentru totdeauna.

Doar ea-Femeia-nu ar fi mâncat mărul, ce lucru interesant s-ar mai putut întâmpla în următorii ani? Ar mai fi putut Omul să dea o formă destinului său? Fîndcă nu este de ajuns să cureți arborele de crengi uscate ca să înflorească, mai trebuie să se amestece și primăvara... Și, primăvara poate veni prin ea-Femeia-care știind că nimic nu se poate crea fără dureri, fără complete renunțări, fără sacrificii și totală jertfă-și-a împietrit chipul în zid, doar pentru a-i da bărbatului forța și curajul da a-și crea echilibrul interior prin forță, devenind pentru aceasta îngerul, care îi va proteja și sacraliza rodul muncii.

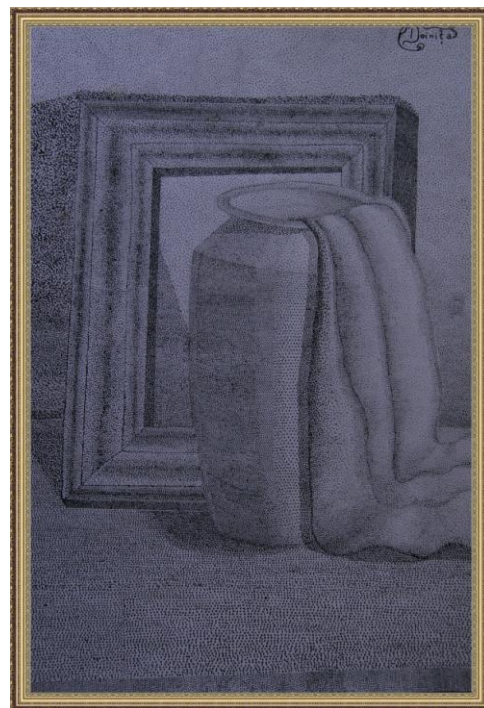
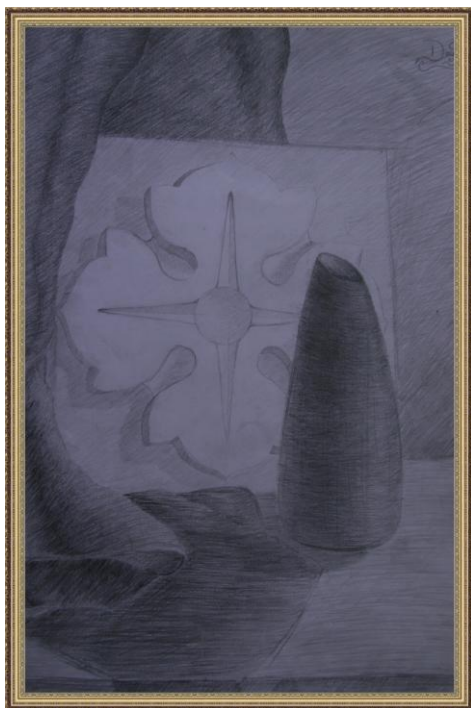

Mărginit de natura sa, nemărginit de aspirațiile sale, Omul, creat de Dumnezeu după chipul și asemănarea sa a venit pe pământ pentru a-i da acestuia un alt rost decât să înghită doar lacrimile și să sărute tălpile ori de câte ori călcat de el.

Înșelat de necuprins omul nu a putut să găsească singur chiar și în fundul disperării sale, noul temei pe care să se înalțe de-asupra văii plîngerii. Și, temerar, și-a oprit privirea la ea-Femeia-care, doar prin el, cu el și pentru el a mers pe drumul deloc neted numit viață, încercînd împreună să exploateze posibilitățile pe care natura le are, dar de care nu face uz, să meargă mai departe de cît ea, Natura, dînd rost celor care au trecut deja de granițele ei.

În lungul său drum spre continuitate, Omul a zmulș puțin câte puțin mici secrete din natură și a făcut din ele un adevăr universal. Dar ...bunurile pământului, fie create de natură, fie dezvoltate de om, vor curge printre degete, cum curge nisipul din al dunelor, dacă nu vor fi transmise urmașelor apoi urmașelor urmașelor.

Suntem toți contemporanii acestei planete, descendenți din aceeași corabie, care a oprit timpul, pentru a nu opri viața și suntem datori ca în trecerea noastră ireversibilă să dăm... formă creației noastre pentru a fi văzută și suflet pentru a fi simțită, adică să facem din ea o artă și apoi să luptăm cu unicul dușman al artei-ignoranța-ca să nu rămână în noi un Mozart un Shakespeare sau un Newton asasinat.

Pământul ne învață mult mai multe decât toate cărțile. Pentru că el rezistă, pentru că timpul își adună neîncetat clipele, le vegează, le oprește...parca le leagă de un nume pentru a le da eternitate. Dar...curgerea timpului, de obicei, nu este simțită de oameni.

“Arta nu este un scop, ci doar un mijloc de-a sta de vorbă cu oamenii” (M. Musorgski)

Cei care prin artă sînt într-o continuă colaborare cu Dumnezeu, care aduce nectarul depozitat al sufletului uman, adunat pe aripi de suferință și trudă, care încearcă să ajungă la adevăr prin creațiile sale, care au nevoie de căldura aprobării și aprecierii și chiar de strălucirea admirației sunt elevii al LT.”G.Coșbuc”:

1. Tighineanu Arcadie
2. Snatinschi Cristina
3. Guțu Ilie
4. Carcea Liuba
5. Moraru Andrei
6. Baltaga Ion
7. Cumpătă Doina
8. Mihalciuc Anastasia
9. Fortună Alina
10. Donica Ana-Maria
11. Șveț Nicu
12. Lupușor Vladislav
13. Strat Elina
14. Covatari Alisa
15. Avdeeva Iulia
16. Strat Carina
17. Turtureanu Irina
18. Strutinschi Iana
19. Cantemir Diana

Cei care ne-au înaripat simțirea, care prin minunata muzică interpretată cu măiestrie ne-au sensibilizat cele mai tainice coarde ale sufletului au fost:

1. Strat Carina
2. Bold Dana
3. Strat Elina
4. Vulpe Anastasia
5. Godovanciuc Andrei
6. Niculeac Marina
7. Gîtu Paula-Alexandra

Cei care v-au ghidat verbal în universul frumosului exprimat prin punct, linie, pată, formă, culoare, compoziție sunt:

1. Vasilachi Ana-Maria
2. Astahov Andrian
3. Mihalciuc Anastasia
4. Cumpătă Doina